

Животнитѣ съ обуца. Копитнитѣ животни живѣятъ повечето на многобройни стада. Въ горещитѣ африкански пустини скитатъ стада антилопи, жирафи, въ австралийскитѣ степи скачатъ стада кенгури; изъ обширнитѣ азиатски степи пасятъ голѣми стада диви магарета, коне; диви и свободни, тѣ препускатъ отъ единия край на степята до другия, като се подчиняватъ на единъ водачъ — най-умния, най-смѣлия, най-силния отъ стадото. Когато се приближи нѣкой хищникъ, всичкитѣ животни отъ стадото се събиратъ близко едно до друго; въ срѣдата заставатъ най-слабитѣ, болнитѣ и малкитѣ, а наоколо се нареждатъ въ кръгъ най-силнитѣ млади животни, ритатъ съ заднитѣ си крака и отблъскватъ всѣкакво нападение: нито вълкъ, нито мечка, нито другъ страшенъ хищникъ не може да улови ни едно отъ тѣхъ и често скжпо заплаща за смелостята си. Всѣко животно, което се отдѣли отъ стадото, винаги става жертва въ жбитѣ на хищника.

Лѣте стадата коне, кози, овце и крави ходятъ по отдѣлно, но презъ зимата всички се събиратъ заедно и ходятъ едно следъ друго. Най-напредъ вървятъ конетѣ и съ своитѣ силни крака и твърди копита разбиватъ твърдия снѣгъ или ледъ и откриватъ отдолу тревата, съ която се хранятъ; следъ конетѣ вървятъ кравитѣ, после козитѣ и овцетѣ. Съ слабитѣ си крака тѣ не биха могли да изровятъ тревата изподъ снѣга и биха измрѣли презъ зимата отъ гладъ.

Малкитѣ крадци. Дори и плъховетѣ, които въобще не живѣятъ твърде дружелюбно помежду си, понѣкога се събиратъ въ общества и си подпомагатъ единъ на други.—Отъ склада на единъ.